

פרק א'

המספרים מתחלפים על הצג, קומה 7. הדלת נפתחת ואני יוצאת. בתיקי אריזות מתוקות ומילים חמות שנשפכו מליבי כדי להזריק כוח ל... נראה למי הפעם.

בשבוע שעבר פגשתי פה את שולמית ואת נחמי. השבוע? אני מקווה שנחמי השתחררה כבר והכול בסדר, ושולמית? שולמית כנראה והלוואי, עוד מחכה לי, בחדר שמונה מחלקת נשים.

"ערב טוב", אני מחייכת אל דלפק האחיות, ספיר מושיטה לי יד, השאר עסוקות מדי בשביל להתייחס, מאונס או מרצון. איני מתעכבת על כך בכלל. אני פונה בצעדים מהירים לעבר חדר מספר שמונה. הווילון הראשון סגור ורחשים נשמעים. אני פוסעת אחורנית, מתלבטת לאיזה כיוון.

"סליחה, מישהי יכולה לעזור?" בוודאי. אני כאן בשביל לעזור. מי זו? אני נכנסת לחדר עשר, מיטה אמצעית. אישה נעימת פנים מגישה לי ממיטתה

שלושה בקבוקים ריקים, "תוכלי בבקשה למלא לי מים קרים?"
אני מניחה את הבקבוקים המלאים על הארונות ובודקת מה מתאים לה
עכשיו, ללכת מהר? להתיישב לפטפט?
"קוראים לי חני, ואני מגיעה מדי פעם לבקר כאן נשים".
היא מברכת, "תבורכי מן השמים על המים! הייתי כל כך צמאה, ואני
משתדלת מאד לא לקום".
אני סוקרת אותה, לבושה בבגד רחב כחול, חצאית כפלים כחולה, אני לא
מצליחה לשער באיזה שלב היא אוחזת.
"ממתי את מאושפזת?" אני מושכת כיסא מסוף החדר ומתיישבת.
"כמה שעות לפני שבת, הייתי בשיא הבישולים, הילדים משכו בחצאית,
חפשו מה לאכול, הציצו לסירים, אני העמדתי בצק, ופתאום נתקפתי
בכאב עז, נשכבתי במיטה ולא יכולתי לקום. האמת היא שמדי פעם
הרגשתי כאב מהסוג הזה, אבל לאימהות אין זמן להרגיש את עצמן..."
היא מסדרת את מטפחת הטורקיז ומניחה משקלה לתוך הכרית.
"התייעצתי עם דודתי והיא המליצה לי לפנות למיון. חלקנו הוראות
לביתי בת ה-14 ובני בן ה-12 ויצאנו מהבית."
"טיול בזמן חלומי..."
מנגינה נוגה מציפה את החדר - "כל זמן שהנר דו..." רבקה מעבירה לשקט
וממשיכה: "בחלומות הכי רחוקים לא הייתי מדמיינת שאתאשפז, מאז
ועד... עד הלידה מקומי פה, במיטה משוכללת של 'הדסה עין כרם'. פינוק
מיוחד! הגעתי עם קיצור של 8 מ"מ. את מבינה, אורך צוואר תקין עומד
על 40-50 מ"מ. פחות מ-25 מ"מ נקרא קצר. פחות מ-15 מ"מ הכוונה
מצב מדאיג, ולי יש 8 מ"מ!"
"אוהו... כמה זמן נשאר עד למועד?"
"כמה שיותר... ד' יעזור. אני רק בשבוע 27..."
אני מביטה על מיטתה של רבקה, סוף המזון מוגבה בכ-24 ס"מ, למנוע
קיצור נוסף. אני נזכרת בחברות שפגשתי שוכבות בביתן, הן הסתדרו עם

מזרן רגיל, והגביהו אותו בכריות עד לגובה כזה.

"ניסית מדרסים?"

"מדרסים מתאימים לנשים שהולכות. נשים שהצוואר שלהן קצר או דינמי ברמה שהן יכולות להסתובב, לפעמים הבעיה היא ביציבה של הגוף. אני במיטה. לגמרי."

"והילדים בבית? איך הם מסתדרים?"

"לא יודעת." רבקה קופצת אגרופיה ואז שומטת ועוצמת עיניה. מנסה לשלוט, ונתקפת בחוסר אונים.

זוהי הנקודה המאתגרת כאן. רבקה, אני לוחשת בתוך ליבי, בעזרת ד', עוד שבוע כבר תרגישי אחרת, ועוד שבועיים תהי חדשה ומשוחררת בפנים. עוד נעבוד על זה יחד.

הרבה מצבים רפואיים ראיתי, ולכל אישה הנקודה שלה. המקום הפרטי שבו היא מתמודדת. הנקודה שבעבורה שלח אותה ד' למצב הנוכחי, כדי להתקדם בה ולהתקרב אליו.

הפלאפון בתיקי רוטט, ליבי לוחש לי שזו שולמית. אני מעיפה מבט אל השקית הצהובה, עוד כמה דקות.

רבקה ממששת את אבן התקומה שענודה על צווארה, סגולת רבינו בחיי. "מהרגע שאני מקבלת תשובה חיובית, האבן של ראובן לא יורדת ממני עד חדר הלידה."

אנחנו מפטפטות רבע שעה נוספת. האווירה נעשית קלילה ונושבת, רבקה מספרת על עצמה ותחביביה, אנו צוחקות ונהנות יחד. אחר כך אני ממחרת לחדרה של שולמית.